

Ο Ουμανισμός ως νέος Δίας στο ευρωπαϊκό πάνθεο (Μέρος 1ο)

/ Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες

Η αλήθεια μάς επιβάλλει την ειλικρίνεια προκειμένου να εκφρασθούμε και

δημοσίως προς γενικότερη πληροφόρηση του κοινού για πολύ σοβαρά θέματα και άξια πολλής προσοχής. Με επιμονή και πολλές λεπτομέρειες αναλύσαμε, με τις αλάνθαστες γνώμες και κρίσεις των θεοφόρων μας πατέρων και ιδιαίτερα του κορυφαίου γίγαντα της ορθοδοξίας μας, του Αγ. Ιουστίνου Πόποβιτς, τι απέμεινε σωστό ή υγιές στον πεπτωκότα και θνητό άνθρωπο για να θεωρηθεί αξία και αληθινό κριτήριο. Στον πολυστένακτο και πολύβουο μύλο του θανάτου, στον οποίον συνεχώς αλέθεται και καταμασάται ο άνθρωπος, μόνον στεναγμοί ακούονται και αρμόζουν και όχι τίτλοι τιμής και αξίας. Το θέμα μας είναι για το ευρωπαϊκό κατεστημένο και τα συστήματά του, δηλαδή για τα συντετριμμένα του παλαιά είδωλα, τα οποία προσπαθεί με επιμονή να αναστήσει με νέο σχήμα και μορφή και κυρίως με νέα ιδεολογία.

Χιλιάδες χρόνια στέναζε το ανθρώπινο γένος στη βάρβαρη δυναστεία των πολλών κατακτητών, και ο διάβολος ως θεός τυραννούσε το αιχμάλωτο θύμα του, τον άνθρωπο. Και να, «όταν έφθασε η ώρα που είχε καθορίσει ο Θεός, απέστειλε τον Υιό του. Γεννήθηκε από μια γυναίκα και υποτάχθηκε στο νόμο, για να εξαγοράσει τους υπόδουλους στο νόμο»(Γαλ. 4, 4-5). Και ναι μεν η κοσμοσωτήρια οικονομία πραγματοποίησε την ελευθερία και σωτηρία του ανθρώπου, ο αδίστακτος όμως και ανύστακτος εχθρός και σπορέας των ζιζανίων διάβολος δεν σταμάτησε να διαστρέφει τις ευθείες οδούς του Κυρίου. Στην αρχή πολέμησε την «αλήθεια – Εκκλησία» με την εξουσία και τους άρχοντες αυτού του αιώνα, που επέμεναν να στηρίζουν τα νεκρά είδωλα, και οι μάρτυρες της αλήθειας πλούσια πρόσφεραν το αίμα τους. Κουρασμένος ο τύραννος από την πρώτη προσπάθεια, άλλαξε αμέσως το σκηνικό και άρχισε πόλεμο κατά της Εκκλησίας με τις διάφορες αιρέσεις, οι οποίες για πολλά χρόνια την πολέμησαν και την εδίωξαν, που στηριζόταν μυστικά και αόρατα από τον ιδρυτή της με τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος. Πράγματι διστάζει κάποιος να περιεργασθεί τα τρομακτικά δεινά, τα οποία δοκίμασαν οι γνήσιοι πιστοί και ποιμένες της Εκκλησίας από τη λύσσα των αιρέσεων, τις οποίες σχεδίασε και κατεύθυνε ο ίδιος ο διάβολος με τα πειθήνια όργανά του. Ο λυσσώδης πόλεμος κατά των πιστών και της Εκκλησίας άρχισε ασφαλώς από την εποχή των αγίων Αποστόλων· δεν δίσταζε δε ο καταστροφέας διάβολος να σπέρνει έκτος από τις αιρέσεις και διάφορα άλλα κακά. Και όσους ήταν κοντά στη χριστιανική πίστη αγωνιζόταν να τους παρασύρει με νοθείες στην πλάνη, αλλά και όσους βρίσκονταν μακριά τους πολεμούσε με διαφορετικούς τρόπους προβάλλοντας νέες θεότητες και ιδέες, και έτσι έχουμε και σήμερα τους διάφορους «θεισμούς», οι οποίοι δεν έπαυσαν και αυτοί να κτυπούν την αλήθεια. Η πιο κοντινή στην ορθοδοξία ψευδοθρησκεία είναι ο ισλαμισμός. Αυτός ως πραγματική θεομηνία ταλαιπωρεί έως σήμερα την Εκκλησία συνεχώς επί 1400 χρόνια και έγινε αφορμή να περάσουν εκατομμύρια ηρώων και μαρτύρων από τη στρατευόμενη στη θριαμβεύουσα Εκκλησία.

Ασφαλώς κάθε απόκλιση των ανθρώπων και των λαών από την αποκαλυφθείσα αλήθεια είναι πολύκλαυστη και οδυνηρή, αλλά αυτή που προέρχεται εκ των έσω και επιμένει είναι όντως τραγική. Δεν υπάρχει διαφορά μεταξύ των ανθρώπων των διαφόρων λαών, οι οποίοι διαφοροποιούνται στις ιδεολογίες και τα φρονήματα. Στους ευρωπαϊκούς όμως λαούς, που φυλετικά και θρησκευτικά συγγενεύουν, οι διαιρέσεις και κακίες είναι πράγματι θλιβερές, διότι σ' αυτούς έλαμψε η ορθότητα της ευσέβειας και μάλιστα για πολύ καιρό και πολλές πόλεις και χώρες της γηραιάς ηπείρου καυχώνται για πλήθος μαρτύρων και ομολογητών.

Αυτή η σύντομη αναφορά μου στις ρίζες και τις ιδέες των ευρωπαϊκών λαών είναι

για την τραγική εξαθλίωση που επικρατούσε και επικρατεί και σήμερα ειδικά στο θέμα της ορθής πίστεως, στο οποίο ναυάγησαν οικτρά χωρίς να αφήνουν αμυδρό φως ελπίδας επιστροφής. Δανειζόμενος κρίσεις και σχόλια του αμερόληπτου και πανοσιώτατου πατέρα μας και κορυφαίου θεολόγου, όπως προείπα, π. Ιουστίνου Πόποβιτς, περί της δυτικής εκκλησίας, χωρίς φανατισμό ή μεροληψία, περιγράφω με πόνο τη διαστρέβλωση της αλήθειας που επικρατεί και το πείσμα των πνευματικών εκεί ηγετών, οι οποίοι κατά το λόγιον ούτε αυτοί εισέρχονται και τους εισερχόμενους εμποδίζουν!

Στη δυτική Ευρώπη βαθμιαία ο Χριστιανισμός νοθεύεται με τον ουμανισμό, ο οποίος επικρατεί ως δεύτερη θεότητα. Προ πολλού οι εκκλησιαστικοί άρχοντες της δύσεως στένευαν τον Θεάνθρωπο Σωτήρα Χριστό και στο τέλος τον περιόρισαν στα μέτρα του απλού ανθρώπου -ω, τι ασέβεια!- στον αλάθητο άνθρωπο του καθολικισμού και στον όχι λιγότερο αλάθητο άνθρωπο του προτεσταντισμού. Και έτσι εμφανίσθηκε αφ' ενός μεν ο δυτικός χριστιανικοουμανισμός, μαξιμαλισμός (παπικό - πρωτείο), ο οποίος από τον Χριστό αφαιρεί τα πάντα, αφ' ετέρου δε ο δυτικός ουμανισμός, μινιμαλισμός των προτεσταντών, ο οποίος από τον Χριστό ζητεί το ελάχιστο, να μην πω τίποτε.

Και στους δύο ως ύψιστη αξία και έσχατο κριτήριο μπαίνει ο άνθρωπος στη θέση του Θεανθρώπου. Με αυτό τον τρόπο έγινε η θλιβερή διόρθωση του Θεανθρώπου, του έργου του και της διδασκαλίας του!

Επιμόνως και συνεχώς προσπαθούσε ο παπισμός να αντικαταστήσει τον Θεάνθρωπο με τον άνθρωπο, έως ότου στο δόγμα περί του αλαθήτου του Πάπα αντικαταστάθηκε πλήρως ο Θεάνθρωπος από τον αλάθητο άνθρωπο. Με αυτό το σατανικό δόγμα ανακηρύχθηκε αποφασιστικά και με σαφήνεια ο άνθρωπος Πάπας ως κάτι το μεγαλύτερο όχι μόνον του αλάθητου ανθρώπου, αλλά και των αγίων Αποστόλων και των Πατέρων και των Οικουμενικών Συνόδων. Με αυτή την αποστασία από τον Θεάνθρωπο, από την Καθολική-Οικουμενική Εκκλησία, ο παπικός μαξιμαλισμός υπερέβη και αυτόν τον Λούθηρο, τον δημιουργό του προτεσταντικού μινιμαλισμού.

συνεχίζεται....